

AKATALPA

Eylül 2020 - Sayı 249

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Yücel ULU

SONSUZ BİR ŞİMDİDE

Ay geçiyor yudum yudum bağlardan
Gökte dört mevsim bahara dönüyor

Berrak su kokuları doluyor üzümün memelerine
Akşamlara serpiyorlar,
Işıklara serpiyorlar

Ve uykunun da gölgesi ayrılıyor sevinçle
Ve sevinçle gözünü açıyor zamanın pencerelerine

Saatın yelkovanı sayıları siliyor
Bir şelale başlıyor artık kelimelerin içinde

Fuat ÇİFTÇİ

HİÇLİĞİN HÖRGÜÇLERİ

tespih mezadında gömülü yiğitlerdi
33 kursak... kurşunu destekleyen vatan
bloklarında *Hızır'ın davarlarına*¹
göz dikmiş dil, kimin dilidir?

içinde evi olmayan serçeyi bükmenin
güreşçisi, halk avcısı, kapital sfensinin
kafatası, hor görüyle mayaladı külü.

devedikeni daha insan!

çoğulluğun olmuşluk bağlarından
otun dilbilgisini haykıran nesle
aşına büyük ekmekler miydi silah?

[dünya, sıtma taşları biçiminde yaşayan
hiçliğin hörgüçleridir.]

1 Tunceli'de dağ keçilerine verilen ad.

Yelda KARATAŞ

YALNIZLIK ÖLÜM BOYU

Tam şurada kalmış sesin aldım yerine koydum
bir yüzleşme nasıl kapanır acısı açık yarada
bu yaz hiç olmazsa birileri âşık olsaydı
ben her yaşta garip bir çocuğum
yalnızlığım ölüm boyu
hiç uyuyamam begonviller açarken
taze cennet narlarından parmaklarım acıdı
ve bir arı sokması şişkinliği yüreğimde
tuzsuz deniz suyu olmadığını anladım
yani bir bahçede ürkek kedi gibi önce
gözlerin keşke bir akşam alacası olsaydı
Evet, gördüm, siz de gördünüz
kumda ölüm bir dağ masalı
yaz güneşi batarken alnımda

Necip YILDIZ

KAYNAK

Kokuyu aynalarda görüyorum içbükey
Işığı en kısık sesiyle duyabiliyorum kubbeler altında
Tüylü ve kadim bir dil kamaşıyor çini çini kavuniçi
Kulağımla görüyorum avuç içi bir darbukayı

Tarçın kokulu bir kar yangınının
Dağına çarpıp dönen yankısı
Gözlerinin içi kaşınan
Bir gül güneşi

Mevsimler döner bir lunaparkta
Duyulur yaprak hızarlarının metalik kesigi
Ateş iğneleriyle dikmeye çalıştığı
Kokusu kaynağın

Hüseyin Alemdar, Gökhan Arslan, Cansu Aydın, Fuat Çiftçi, Halim Çiftçi, Ramis Dara, Ejder Demir, Deniz Dengiz, Erdinç Dinçer, Ahmet Şerif Doğan, Veli Erdem, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Emre Erol, Mehmet Girgin, Faik Güçlü, Süleyman Berç Hacil, Nihan Işiker, Ayfer Karakaş, Müştehir Karakaya, Yelda Karataş, Peria Kayra, Cihat Kemal, Turgut Can Özdemir, Yaşar Özmen, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker, Mehmet Sarsmaz, Selami Şimşek, Şerif Temurtaş, Şerif Tezgörenler, Yücel Ulu, Ümit Yıldırım, Necip Yıldız, İsmail Güney Yılmaz.

ŞİİRİN GÜNEŞ SAATİ

Hüseyin ALEMDAR

Neyse ki, hep doğru yoldan söz edip her defasında yanlış yollara sapan Fransa vatandaşı değilim, her on yılda bir darbelerle dört gençliğimden üçünü budamış iyi, güzel ve çirkin ülkem Türkiye'nin yenilgilerden yapıma küçük bir şiir cumhuriyetiyim. Pandemi dönemini sanrıya dönüştürmeden pencereye oturmuş da şiirin güneş saatini işliyorum defterime: Şiirin bir adı da "güneştaşı"dır, şiirin güneş saatine bayılıyorum, karanlıkta bile! Değil mi ki kalbimin şairi, yasımın ve yazgımın akranı Ahmet Erhan hüznün en derisinden bir *Alacakaranlıktaki Ülke* üflemiş gencecik ömrüme; ne kadar acı çeksem en etlisinden yenilsem de yenkiye dönüştürürüm her şeyi; şiir böyle bir şey! Alacakaranlıktaki ülkenin şiiri hem turuncudur hem de mavi, hiç bitmez: *"Alacakaranlık akıyor kentin üstünden/Bir kahvede kağıt oynayarak vakit öldürüyor/Saat yirmi üç vardiyasının işçileri/Sucuk eklemek yiyorlar, sigara içiyorlar/Kulakları yukardaki fabrikanın seslerinde/Kara bir tabut gibi uzanıyor fabrika/Ay, onun tuğllarını kemirmeye çalışıyor/Sıçrayıp duruyor, açık bir kapı bulmak için/Parlak bir uçurtma gibi sekiyor gökyüzünde/İpini bir yerlere takmadan, özgürce!"** Şiire "güneştaşı" ve güneş saati dedim Aherhan, köpeği ve *Köpek Yılları* "ayışığı" olan en karanlık gecede bile aydınlıktadır, senden öğrendim. Hayata, insana, aşka, kardeşliğe ve şiire dair her şeye Sergey Yesenin köylüsü bir şair olarak bağlanmayı da senden ödünç aldım. Sonra biraz da ben ve İstanbul bahaneli Albert Camus'vari şehrili olmaya çalışsak da *Tersi ve Yüzü* her şeyin yüzü ve dürüstü olmak istedik aslında; istedikçe de yenildik, bir daha yenildik, daha iyi yenildik. Ancak daha iyi yenilenler kalır hayatta; sosyal medya bilgi kolaylığına rağmen haftada bir iki seni soranlar oluyor bana, içimde tuttuğum ağlakla sesle "Galatasaray maçına gitmiştir ya da Halis Karataş'ın atlarına takılmıştır!" diyorum susarak konuşur gibi.

Susarak ikimize konuştuğum ses Camus'nün gecede parlayan güneşten sesi gibi: *"Cennetlerin yalnızca yitirilmiş cennetler olduğu doğrusya, bugün içimden çıkmayan şu hoş ve insandışı şeyi nasıl adlandırmalıyım, bilmiyorum!"*** Şiire ve yenilgilere rağmen dünyanın haline bir anlam verebilmiş değilim hâlâ.

Şiir ve yaşam coğrafyam aşk ve insan, sadece bunu biliyorum. Sen ki ölümlü burun buruna olma santrasında yaşama koşma iştahıyla doluydun, keşke her şair senin kadar yaşamayı ve varoluş imgesini sevse. Bu hafta ya da bu ay biterken, "Senin şairin ne yapıyor, bu aralar pek gözüküyor" diyenlere senin "Ölüm İlanı" şiirini okuyup, senin ağzınla "dümbüğün tekisin sen!" diyeceğim onlara! Şiirin güneş saati hiçbir şeye benzemiyor dedim durdum ya, bu aslında pandemi döneminin güneş saati aynı zamanda. İyi ki sen benden bir fazla darbe gördün de şu lanet pandemiyi görmedin. Değil Cunda'da Paris'te bile olsan da "sikerim ulan sizin maskenizi, mesafenizi zaten her şeyiniz maske ve mesafe değil miydi sizin!" der o dakka öldürdün. Ölümü de aşkı da, hatta soluksuz yaşamayı en iyi sen bildiğin halde. İşte bu iyi, güzel ve çirkin ülkemde, bir türlü ayağa kalkamayan anne sütü gibi beyaz baba yası gibi berrak bu Türkiye'de işte bu haldeyiz. Küresel kapitalizm çöktü, yeni dünya düzeni çöktü, cemaat tandaslı lojistik yapay güç çöktü, lobiler çöktü, futbol diliyle söylersem Galatasaray dâhil bütün kulüpler çöktü; neyse ki şiir dipdiri ve ayakta. Sana sözüm olsun senin adına "Futbol ve Şiir Şeref Ödülleri" düzenlemeye çalışacağım, olmadı, modern-postmodern Türk şiiri gönderine senin şiir sancağını dikeceğim! Pandemi döneminde bile okuma ve düşünce duraklarıma göğe baka baka

şiir ve düş durakları dedim, sırf bunun için de olsa günümün de gecemin de etiketi #SadeceŞiir oldu. Biliyorum ordasın ve el altı yeni birkaç kitabının "turuncu" renkte maviye düşer gibi son rötuşlarını yapıyorsun. Anlayacağın, hem çevrimiçi bir Hüs'üm hem de #SadeceŞiir hashtag'li âdem-i Alemdar bir adam!

#SadeceŞiir

#Ey genç şair, biliyorum ordasın!

Pandemi bahane oldu zehirli tutkalla yapılandırılmış gibi yapışıp kaldın inzivana. Bir yerden sonra sen kalmak ve boğulmak istesen de şiirler ve yazılar çıkmak, kurtulmak ister kuytubedenden,kubbetenden! Beden resmi ten sesi hatırlatmak istedim--

Ha bu arada metafiziği depresyon sananlar var, onlara kanma.

Tanrıya ve şiire inan daima. Tanrı da şiir de hakkaniyet ve vicdan demek; kişiye ait olanın insanolma kelamıyla o kişiye sunulması demek. Tanrı da şiir de bunun için var. İnanmaktan da inkâr etmekten de korkma; inanmak inkârdan biraz daha evla. Söz ile öz'e inan bir de Tanrıya ve şiire inanır gibi; şiir biraz da söz ile öz'ün kardeşliği, sahih ve ait olma kalbi birliği--

*"Gökyüzü büyüldür geceleri bile!"****

#Her dua her beddua,

her jest her mimik

her lütuf her latife hile biraz--

şair değil de şiir temizler hileli terazileri bile!

Şiir; haz ve hastalık nehri--

şiir, sahibi istese de arınamaz kirden ve arzudan;

şiir utanmak gibi!--

"bir imdat çağrısıdır şiir, hayata yalvaran

*hayatsa bir kötü kadın, şairleri aldatan!"*****

#Ey genç şair, orda mısın!

İktidar kaygın hiçbir zaman olmasın, sıkıntı ve bulantı insanı ol

ama; güçlü ol ve şiire ait ol daima! Kurşunum içimde sekti, sen buna hiç gelmeyişler krizi de--

Şiir; bekleyişler ve incelikler bunalımı biraz da!

Şiir boşluklardan yapıma,

şair de--

şairin fazladan

kesikleri var!

#Şiir; aşk ve ölüm tanı, gece öğleni:

Tin ve metafizik bilgisi eksik olanlar duyamaz onu!--

Şiir; sekiz renk birliktelik,

beyazdan siyaha devr-i aşk,

kırmızıdan mora yaşam ve keder

maviden turuncuya n'isyan ve ölüm!--

Şiir; kavgada ve aşkta hep kırmızı kalan gül,

sonsuzda değin ilk ve tek olan--

Şiir; yabancıların en yakını, yakındaki en uzak!--

"hepi topu üşümekten bir güneş

*azı çoğu yorulmaktan bir hayata!"******

#Ey genç şair! Biliyorum, ordasın. Kendinde ve künhünün

kentinde; yaşama intihar eşliğinde. Bütün camların buğulu olsa

da ben seni görüyorum, asıl buğu ruhtaki camda, unutm! Bu

aralar Oruç Aruoba şiirleri hariç felsefik şiirlerden biraz uzak

dur istersen, hatta felsefeyi şiire öncelemiş şairlerden de. Ne

demek istediğimi anladın sanırım, yani intihardan ve

duygusundan uzak dur; tüm ölümleri en az iki-üç farkla hiç gol

yemeden yendiği için şiir var ve şairinden de güçlü her zaman.

Bana ve şiire inan, her şeyden önce kendine. Unutma!--

*"Bulmak ne mümkün kaybolmamışı!"******

Müştehir KARAKAYA

ALEVE TUTULMUŞ GÜZ ÖYKÜNMESİ

ömrümde adı konulmamış
bir yer adı söyle
şurda bir ırmak akmyordu de
şurda doruklarına
kar yağmamış dağ
biz kendini öldürmüş
bir adamın ayaklarına attık
kendimizi
neredeysiniz
acıkmış bedenine
elbiselerini diken

insanlar kimbilir
kalbi kırılmayan bir arzuya
bağlı kalamadılar
tuttuğumuz çiğ arzuydu
bir kadın sökükleleriyle hülyalı
bir adam ağırlı iğnesiyle terzi

yine bizsiz bir kasım ayı
karlardan ve soğuklardan
ve hakkını alamadığım
adını bozduğum tüm rüyaların
ayıkladığım o siyah taşların
kazıdım adlarını arka yüzlerine

ellerimde ellerin kör varlığı
avare bir aşkı
her sabah vakti

Ahmet Şerif DOĞAN

SOLGUN NEHİR ÇOCUKLARI

Solgun nehirlerin aktığı coğrafyalarda
Kanla yazılıdır kanunlar

Ve çocuk gülümsemeleri
Damarlarından minik şırıngalarla çalınır
Kısık gözler ardında, nadide bir elmadır saklanır
Gözkapakları içine
Parıltı ele verir, devletin ajanlarına

Gülmek ve gülümsemek ceza kanununun
Bilmem kaçınıcı madde fıkrasınca
Karneye tabidir,

Yasaklı bir sözcüktür, görüldüğü yerde
Yakılacak engizisyonlarca

Ve çocuklar şirke şirke koşarlar
Beyaz tenlinin ak tanrılarına
Kendilerini aç susuz çıplak bırakana

Anneler Afrika'da çocuklarını yaralarından tanır
Kuruyan ve çürüyen
Kemiğe yapışan derinin altında
Her çocuğun gülümser iskeleti
Ve benzer her çocuk birbirine yaraları dışında

#Hiçbir yasa ve kasti ölümden gül ve zeytin yoktur; oysaki her yara ve yengi gül ve zeytin nakışlı. Kalbine ve kalemine sarıl daima; cümle cümle, kelam kelam: Kelam daha güçlü doğudan ve Yaradan'dan, kalem daha güçlü batıdan ve vahşilikten. Unutma!

Ey genç şair! Nerdesin, nerelerdesin! Uzun mu sürdü kendini terk etmen? Aman göze gelme, bilirsin, şiirler de şairler de göze gelir. İyisi mi sen mücadeleni dil'de, dil'deki kırılmalarda yap, şairin ikinci doğuşu dil'de olur, unutma! Şiir ki; bir dilin diğer bir dile yenilmesidir. Buna şairin kendini terk etme hilesi denir, yani dil halesi; buradan deformasyonu anla ama aşırı sözcük oyunu yapma hilesini çıkarma sakın. Zaten son şiirlerinde fazlasıyla sözcük oyunları yaptın, acemice; artık bundan vazgeç. Bilmem farkında mısın, birkaç yıldır "göze gelme" yaşındasın. Kendini koru ve kolla. Naz ve nazar camı gözlerinden yirmi beş yaşım gibi öpüyorum. Şiir; siyah-beyaz, sepya ya da s(d)erin mavi düşsel olanı yeniden yaratma isteği, yıkıp yıkıp yeniden kurma sanatı. Gerçeğin düş makaslarıyla banyo edilip peliküle dönüştürülmüş yazı hali--
"Dünya, dağılıp toplanan bir şey!" 7

#Ey genç şair! Biliyorum ordasın, henüz kitaplaşmamış şiir dosyalarının inşasında. İlk kitaplar bir şairin doğumu olduğu kadar ölümüdür de; sakın ha, bir an önce kitabım çıksın, bir iki de ödül alırsam bu kitapla uçarım hayalperestliğine kapılma. Dergilerde biraz dağılmıştım gördüğüm kadarıyla, sanki her türde üç yıl içerisinde otuza yakın şiir yayımladım. Bu şiirlerden değil bir, ince dokunuşlarla en az üç kitap çıkar diyenlere kulak asma, bu kırka yakın şiirin üçte birini ele ve kendine yedekle. Genellikle ilk kitaplar otobiyografik özellikler taşır, şair istese de kaçamaz bundan. Hele ki ilk üç kitap, tamamen şairini şairini ele veren günah-sevap kitaplarıdır; İlhan Berk'te bile bu böyle!-

"kendime ve sözcüklere çok çalıştım
tek ödülüm boynum" ∞

#Şiir inşası aynı zamanda kitap inşası demek, tematik ol demiyorum ama bir kitabı kurarken ritmik dokuyu, ses ve renk uyumunu, sözdizimi ve ara geçişlerle sağlanan şiirsel kurguyu da ihmal etme. Unutma ki bir kitap yazıldığından daha çok yapıldığıyla öne çıkar, kalıcı olur. Bunu böyle demem sende bir korku da yaratsın isterim, her kitap bir korkudur, yaratana ve Yaradan için, çünkü dört kutsal kitap dâhil tüm kitaplardan korkulur. Dahası, özellikle ilk kitaplar şairini boğar bir süre sonra. Has ve hakiki şairler tıpkı Fazıl Hüsni Dağlarca gibi, bilinen en iyi ya da gizli başyapıtı kitaplar tarafından boğulmaktan, kendi kitaplarının kurbanı olmaktan çok korkarlar. Nasıl ki, "Çocuk ve Allah" Dağlarca'yı, "Opera" Enis Batur'u, "Arka Oda" Mehmet Taner'i, "Gözlerim Sığmıyor Yüzüme" küçük İskender'i hep tehdit etmiştir ya; işte öyle. Varsın yüzünde kaybolsun ne kadar gözün var, nasılsa tek bir göz bile "üçüncü göz" olup görür ve öper geleceği. Bu arada "gelecek" demişken ne şiiri ne de geleceği "getto" haline getirme. Hasret ve özlemle gözlerinden öpüyorum. Evvelim sen ol, ahirim de; şiirde kaldığın sürece yanındayım.

* Ahmet Erhan
** Albert Camus
*** Ülkü Tamer
**** Eyyüp Akyüz
***** Altay Ömer Erdoğan
***** Mehmet Girgin
7 Ahmet Ada
∞ Serap Aslı Araklı

Kısıklı, 10 Temmuz 2020

FUAT ÇİFTÇİ'NİN ŞİİRİ

Ramis DARA

Uludağ Üniversitesinde öğrencimken, “Beş yıl sadece şiir oku, sonra yaz” demişim, sevgili Fuat Çiftçi’ye (1970). Demez olaydım. Bunu *Varlık*’ta Küçük İskender’e yazdığı kısa mektupta anlatmıştı. Geçenlerdeki kısa yazışmamızda bunu “7 yıl”’a çıkaracak oldu. Hayır, “Yedi değil, beş: Varlık’ta İskender’e öyle yazdın ya,” diye yazdım kendisine.

Fuat’ın Toplu Şiirleri *Kıran*’ın kapağında “(1990-2020)” yazılı ve toplamdaki ilk kitabı 2005 yılında çıkmış. 1990 ile yaklaşık 2005 yılları arası nerede peki?

Oradan hiç şiir yok kitapta, niye o yılları şiirine dahil ediyor öyleyse? Şundan, sevgili Fuat’la karşılaştığımızda, kendine özgü şiirler yazıyordu ve uzaktan hatırlar gibiyim ki yayımlanmış –galiba– üç kitabı da vardı.

(Nitekim internette araştırırken, 1991’de Nevşehir’de kendi yayını olarak yayımladığı *Tedirgin Yalnız ve Kuşkulu* adlı şiir kitabının varlığını saptadım: 04.07.2020.)

Ancak çağcıl şiirden, günümüz şiirinden pek fazla haberdar değildi. Az da, belki benim gibi, gergince bir kişiliği vardı. Demek azcık kızdım ki ona uzun süre şiir yazmayı bolca okumasını söylemişim, haddimin dışında. O yıllar benim kalıp yaklaşımlarımdan biriydi bu. Yazmaya çalışanlara önce okumayı önerirdim. Ama “üç yıl” derdim sanki genellikle, sevgili Fuat biraz damarına basmış ki ona “beş yıl” demişim, son ifadesindeki gibi “yedi” değildir sanıyorum?

Fakültedeki bölümde bir de Mustafa Durak vardı, dekanımız Ali Özçelebi hocamız vardı. Üçümüz de nevi şahsımıza münhasır biraz zor insanlardık. Sevgili Fuat böyle bir fakültede okudu. Ayrıca ben belki travmaya yol açacak o sert sözü söylesem de sonraları Fuat’la bağım seyrelti; Mustafa Durak’laysa editör (şair) – yazar (eleştirmen) ilişkileri uzun yıllar devam etti.

Demek ki bu süreçte yazmakta olduğu şiiri büsbütün bırakmış, hepimiz gibi öğrenme yolunda olduğumuz Fransızca’nın da katkısıyla epey zor metinler okumuş, kendini geliştirmeye çalışmış.

Şimdilerde camiada sözü edilen bir şair olduğu gibi, Türkiye’de belki bir kasabada, belli bir kapsam ve dolulukta en iyi şiir dergisi *Şiiri Özlüyorum*’u da çıkarıyor.

Fuat Çiftçi’nin kendi yayını “Toplu Şiirler” *Kıran*’ı (2020) 8 kitaptan oluşuyor. Bunlardan 7’si daha önce bağımsız olarak yayımlanmışken, sonuncusu ilk kez bu burada gün yüzü görüyor. Kitaplar şunlar: *Aynada Arbede* (2005), *Ağrılı Renk* (2009), *Kumaş Atlar* (2012), *Uçurum Beyanı* (2015), *Deniz Konçertosu* (2016), *Elem Uğultusu* (2017), *Göçebe Çürüyüş* (2020), *Kıran* (2020).

İlginç; sekiz kitabın yedisi iki sözcüklü, görüldüğü gibi. Tuhafi, şiir başlıklarının ezici çoğunluğu da iki sözcüklü. İkili adlandırmaların çokluğu denge ve sevgi aranışından kaynaklanabilir gibi geliyor bana. Bu konuda yapılmış bilimsel bir araştırma okumasam da. İşin ilginç ben de iki sözcüklü kitap adlarını severim ve bu konuyu biraz da kendimden hareketle böyle yorumladım.

“Kıran”, baştan bu yana aralıklarla da olsa Fuat’ın şiirlerinde geçen bir kavram. “Salgın hastalık” demek bilindiği üzere, “insanların ya da hayvanların toplu ölümüne yol açan”. Ancak kitaba ad olmasıyla, yaşadığımız Covit 19 süreci arasında bir çakışma, bir temas söz konusu mudur bilmiyorum. Gerek kitap adlarının gerek şiir adlarının genellikle iki sözcüklü oluşu, toplu şiirlerin adında da böyle bir yaklaşımı akla getirebilirdi çünkü.

*

Şimdi tek tek bu kitaplara bakalım.

2005’te, şair 35 yaşındayken yayımlanan, bölümsüz sunulmuş 18 şiirli ilk kitap *Aynada Arbede* epey iyi bir toplam. İlhan Berk’e, onun sözcük ekonomisi, özdeyişsel pastoral şiirlerine biraz fazla yaslanır gibi olsa da. Bir şiirin adı İlhan Berk Meseli bu arada. Bunun dışında 7 kez daha adı geçiyor Berk’in, çokluk soyadıyla. Bunun dışındaki şair adları baştan sona sırayla: Hayyam, bir dize alıntısıyla Nelly Sachs, Rimbaud, Enis Batur, Nesimi, Karacaoğlan, Nâzım.

Modernize halk şiiri esintili, kitaba da adını veren *Aynada Arbede* şiiriyle başlayan bu ilk kitap *Ağaç İçin Sözler*’in aşağıya alacağım parçasıyla bitiyor: Genelde uyağa bel bağlayan bir şair değil Fuat Çiftçi ama buradaki adeta kendiliğinden koşup gelmiş ya da havada uçarken yakalanmış izlenimli şu iki uyağı ilginç buldum –şair de uyak taşıyan o iki sözcüğü espaslı - aralıklı yazmış:

*ağacın ağaca düşen gölgesi
çürür n a s ı l
gök iner ağaçların
çıplak göğsüne u s u l (s. 37).*

Fuat Çiftçi yettiği çevrenin kültürüyle değil, genel dünya şiiriyle bağlantılı olduğunun açıklamasını “...*bu türkü yalnız / bana söylenmesin; bir ben miyim çileli bozkır?*” (s. 25) sözleriyle yapıyor adeta.

7 bölümlü Duvar Bildirisi şiirinin “c” bölümünü okuyarak geçelim sonraki kitaba:

*otlar okşarsa karıncayı
sütünü verir toprak
sevişenlere... (s. 20).*

*

2009’da yayımlanan ve yine bölümlemeye gidilmeden 26 şiirli yer aldığı 2. kitap *Ağrılı Renk* adını taşıyor. Ağrı ve renk farklı duyuların göstergeleri ama birlikteler. Burada hemen Baudelaire’in ünlü *Correspondances* (Eşduyumlar) şiiri ve içinde geçen “kokular, renkler ve seslerin” birliktelik içinde topluca algılandığı saptaması aklıma geliyor. Fuat’ın kitabında bir yerde de “ağrılı uyum” (s. 84) geçiyor, ancak konu bu kadarla kalıyor.

İlk kitaptaki İlhan Berk’in yerini bu kitapta Karacaoğlan alıyor, Karacaoğlan Kırığı adında bir de şiir var. İlhan Berk ikinci sırada yine. “*Berk çırağı*” (s. 68) adında bir de tamlama var. Bu adlandırmadan şair kendisini mi kast ediyor bilemiyorum tabii. Kitapta birden fazla anılan şair Ece Ayhan, ilk kez anılan da Haşim. Müzisyen olarsa Neşet Ertaş ve Ruhi Su.

Ot, taş, kuş, gök, arı, ağaç, arı sözcükleriyle pastoral ve sözcük ekonomisi şiirlerin yanı sıra, “ipini koparmış imge”lerle (s. 82), ilerde bazı kitaplarda abanılacak zor şiirleri haber veren şiirler de bulunuyor kitapta ve bu ikinci tarz bir şiir olan Suyun Koru’yla da sona eriyor.

*

2012’de yayımlanan 3. kitap *Kumaş Atlar* da tek bölümlü ve içinde 23 şiir bulunuyor.

Bu şiirlerden üçünün alt başlıkları aynı: “-*bir oratoryodan taşkınlıklar-*”. Nedir oratoryo? Kısaca, bölümleri olan uzun bir müzik eseri; tiyatro ya da kilise için bestelenir. Demek ki şair üç şiirini bir müzik eseri, biraz oratoryo gibi görüyor. Bunlar: Karacaoğlan için *Otuz Bir Kırık*, Uzunca Oğlan için *Yirmi Ötleği*, İkinci Yeni için *Otuz Tuğra*. Başlıklarda geçtiği gibi birinci 31, ikinci 20, üçüncüsü 30 küçük parçadan oluşma şiirler. Kitabı okumamı kolaylaştıran bu şiirler oldu biraz.

Burada “kırık” sözcüğü üzerinde durmak istiyorum; çünkü Karacaoğlanlı şiirin dışında bu kitaptaki bir başka şiirin adı daha *Kırıklar* Harmanında adını taşıyor (s. 108-109).

Ayrıca gelecek kitaplarda da bu sözcükten fazla kullanılan tek sözcük deniz olacak. Her yer denize ve kırığa kesecek neredeyse. Üstelik bu kırık’ların çoğu italik yazılıyor, en az yarısı. Yukarıdaki iki şiirdekilerin tümü italik. Hatta şiir başlıklarında bile. Bir önceki kitapta da Karacaoğlan Kırığı adında bir şiir vardı ve oradaki kırık italik değildi.

Bu sözcüğün bilinen ilk anlamlarının dışında üzgün, melez, delimsek, oynaş – aykırı sevgili gibi anlamları da bulunuyor. Bir de kırık hava ifadesi var, müzik terimi olarak, halk müziğinin oynak, canlı türlerine deniyor kısaca.

Bu kitapta da adı en çok geçen şair Karacaoğlan, onu İlhan Berk, Ece Ayhan izliyor. Yeni adlar Mehmet Taner, Hilmi Yavuz, François Villon, Beckett, Kafka, Cemal Süreyya.

*

4. kitap 2015’te yayımlanan *Uçurum Beyanı*’nın en açık özelliği düzyazı-şiirlerden oluşması: Dört bölümün toplamında 24 düzyazı-şiir. İlk bölüm Kafka Tutulmaları’nın başında Kafka’dan, ikinci bölüm “İnilti Kanamaları”nın başında René Char’dan, üçüncü bölüm “Kanatsızlığın Derileri”nin başında Ece Ayhan’dan ve dördüncü bölüm “Beş Kırık Kadans”ta Hüseyin Çiftçi’den alıntılar var. Hüseyin Çiftçi şairimizin babası ve onun gibi şair, onun gibi Fransızca öğretmeni. Bu kitabın yazıldığı süreçte 2014 Nisanında ölür.

Kitabın en ilgi çeken şiirleri de bence bunlar. Çünkü şiirler genelde soyut ifadeler, uzayan ağdalı tamlamalarla kurulu; dolayısıyla içlerine girmek kolay değil. Bu bölümdeyse Chaplin, René Char, İlhan Berk, iki şiirle Hüseyin Çiftçi ve Hitit kraliçesi Puduhepa’yla ilgili şiirler var.

Sevgili Fuat babasının ölüm saatinden, onun gömülmesine, babasıyla yaptığı tek poetik tartışmaya kadar çeşitli ayrıntılara yer vermiş bu şiirlerde ve bence iyi etmiş.

Hatta bu şiirlerden sıcak acının yansıtıldığı Hüseyin Çiftçi’nin Sancıyan Paltosu’nu okurken nasıl nereden çağrışım yaptıysa Alper Tunga destanını hatırladım bir an.

*Alp Er Tunga öldü mü
İssız acun kaldı mı
Ödlek öcün aldı mı
İmdi yürek yurtlur*

Fuat’ın şiirinde bu dizeleri çağrıştıran hiçbir şey olmamasına karşın. Şiirden altını çizdiğim yerler: “... delikanlı şair boyundaydı, şimşeği gezdiriyordu hayretin tarlalarında yaban kekiği kokusuyla. (...) Hüseyin Çiftçi bir ekin vaktidir, şiiri serçe çekiyor dağ yuvalarının gürleyişine.” (s. 12)

Kitaptaki Kedilik Çiçekleri (194) şiirinin Baudelaire’e adanması ilginç. Ünlü Fransız şairinin şiir kitabının adı *Kötülük Çiçekleri* bilindiği üzere ve bu kitapta Kedi adında bir şiir var. Ancak hepsi bu kadar. Aralarında bir benzerlik yok.

*

2016’da yayımlanan 5. kitap *Deniz Konçertosu*, biri isimsiz üç bölüm halinde sunulmuş 15 uzun şiirden oluşuyor. Kısaca bir denizlemeler kitabı bu. Denizle ilgili kurulabilecek bütün cümleleri kurmuş gibi Fuat bu kitabında. Deniz sözcüğünün üç tür yazımı söz konusu biri deniz, diğeri Deniz, üçüncüsü de, yine küçük harfle başlayan deniz, ama sonuna gelen ekin kesme işaretleriyle ayrıldığı deniz. Deniz Gezmiş (s. 234) adı da geçiyor bir yerde hatta. Serçe Banyosu adında uzun bir şiirle başlıyor kitap. Ve bu kitapta topu topu 6 kez serçe sözü geçiyorsa yüzü aşkın deniz sözcüğü geçiyor. Kitabın diğer şiirleri de aşağı yukarı böyle.

Ünlü Fransız şairleri Paul Valéry’nin Deniz Mezarlığı ve Arthur Rimbaud’nun Sarhoş Gemi şiirleri geçiyor aklımdan, ama Fuat’ın şiirinin bunlarla pek bir bağlantısı sezilmiyor.

Bence özellikle düzyazı-şiirler olmak üzere bu tür uzun ve kapalı şiirler; öyküler, öykücüklerle dirimsellik kazanabilir.

Baudelaire’in efsane *Paris Sıkıntısı*’nı düşünelim. Bu kitaptaki metinleri değerli ve çekici kılan cümlelerin, betimlemelerin, anlatımın, yer yer mesajların güzelliğiye, metinlerin elde kalırlığını, dağılıp gitmemelerini sağlayan iskeletleri de, hayali ya da gerçek kahramanlar ve bunların çevresinde kurgulanmış öykücüklerdir bence.

*

2017’de yayımlanan 6. kitap *Elem Uğultusu*’nda 5 bölüm halinde sunulmuş 23 şiir bulunuyor. 4. kitapta hayatına katılan baba ölümüyle 5. kitaptaki denizlemeler burada da sürüyor. Önceki kitap sayfa olarak kapanıyor ama içerik olarak burada bu kitapta da devam ediyor bir bakıma. İlk kitaplardaki İlhan Berk’in yerine 4. kitaptan başlayarak Hüseyin Çiftçi geçmiştir. Berk arada bir yine uğrasa da.

Gerçi daha ilk kitapta da “*Yitirilmiş baba: sökölüp giden / Çocukluk ve çorak dünya!*” (s. 18) dizeleri vardır ya.

Sevgili şair adeta şiiri, sakın ha, aman, küçük de olsa bir anlam çıkmasın diye yazıyor gibi burada. İki ya da üç ifade yan yana geldiğinde bunlar birbirini ne çekiyor ne itiyor. Cümlelerin içindeki parçalar da aynı konumda. Tümü bağimsiz. Kondukları yerde donup kalıyor adeta.

Ha, cümlelerde yapı bozukluğu da yok, sallanıyor, sarkıyor ama sonunda kesinlikle toparlanıyorlar. Ama biraz birbirinin benzeri metinler ortaya çıkıyor bence.

Şiirlerde şair kendinden, çokluk Fuad olarak, nadiren de Fuat olarak söz ederken, acaba d’li telaffuza, kendini yabancılaştırmak, tiye almak için mi başvuruyor?..

*

Yayın tarihleri ikisinin de 2020 olan iki kitaptan çok beğendiğim *Göçebe Çürüyüşü*’ü sona bırakıyor, toplu şiirlere adını veren ve ilk kez burada gün yüzü gören *Kıran*’a değinmek istiyorum önce.

Benzetme ya da eğretilmeler ne kadar az bağlantılı öğeler arasında olursa imge o kadar güçlü olur diye genel kabul görmüş bir görüş vardır. (Bunu ilkin Pierre Reverdy’den okumuş ve bu şiirin poetika parçalarından bazılarını Türkçeye çevirip bir yerlerde de yayımlamıştım.) Ancak bağlantısız öğeler arasında ilişki varmış gibi davranılırsa, metin ayağa zor kalkar, zor canlanır.

Fuat Çiftçi şiirinin zorluğu belki de ana tema’sının delilik ve hiçlik olmasından kaynaklanıyor biraz da. Ona göre “[yaşam: budalalar kavali.]”dır (s. 354). “... boşluğun / dili bendim, bozgunluğun perdesi. şehvetli / bozgunluklarda deliliğimin ve Deniz’in övgüsü!” (s. 335). Delilik ve hiçlik atmosferini yansıtmak canlandırmak kolay değil elbette. Bunun için alkolden de katkı alınabilir, ama bir ölçüde.

*

Sevgili Fuat Çiftçi’nin bence en güzel kitabı iki uzun şiirden oluşma *Göçebe Çürüyüşü*’ü. Kitapla aynı adı taşıyan düzyazı-şiiri de, 28 parçadan oluşma *Kırık Koma* şiirini de gerçekten başarılı buldum, sevdim ve sevdimim.

Düzyazı-şiirde 1. tekil ağızla söyleyen belirgin bir şiir kişisi var ve bir de sen diye seslendiği 2. şiir kişisi. Bu uzunca düzyazı-şiiri şiir yapan bu şiir kişileri oluyor bence. Ortaya bir hikâyecikler toplamı çıkıyor, lirizm doğuyor. Cümleler, düzyazı-şiir satırları, dizeleri birbiriyle bağlantılı bu sefer çokluk. Önceki iki üç kitaptan gelen deniz, kırık, ahkâm sözcükleri ile baba Hüseyin Çiftçi izi de az bu şiirde.

Kırık Koma’yı oluşturan şiir parçacıkları da hoş. Lirizmin yanında yer yer eleştirel ince alaya yaslı parçalar da var bu şiirde:

*şaşılacak şey, yalnızlık
mağarasıyla söyleşiyor
dudağının mescidi.*

KAYA

Kayanın üzerine oturdum, düşündüm
Ne düşünüyorsun sersem dedi kırlangıç
Kırlara doğru git dedi kelebek
Beni bekle dedi çekirge
Çekilmiyor değil mi dedi baykuş
Hayat hatalara bağlı hatıralar dedim

Kayanın üzerine oturdum, düşündüm
Düşünme atla dedi karga
Kavgan için taş topla dedi kartal
Bu gördüğün acının ucudur dedi keklik
Her şey öttü gibi oldu
Yalnızlığın çok tatlı dedi serçe
Yalasana dedi - yalnızlığımı yaladım

*İçimde din yapılan mülkleri sevmem,
kendimi yok etmeyi bıraktım sana. (s. 398)*

*

Sevgili Fuat Çiftçi, sen özel, olağanüstü çabanla, araştırmacılığınla, birikiminle, enerjinle, kararlılığınla bir yere geldin, belli durmayacaksın, daha da yol alacaksın.

İçine sinen, hayata biraz daha fazla değen şiirler yazacak, kitaplar çıkaracaksın umarım.

Bence, *Göçebe Çürüyüş* kitabı üzerinde dikkatle durmalı, belki şiirini oradan geliştirmelisin

Benimle ve üniversite ortamıyla tanışmadan önce yazdığın ilk gençlik şiirlerine ve yayımladığın o kitaplara, sıradan hayata çok fazla haksızlık etme, onlara da dön bak, onlardan, oralardan alacağın şeyler de olabilir, seni bu günlere getiren birikim içinde mutlaka onların da payı vardır ve olmalıdır. Başta şimdi burada söylemeye çalıştıklarım olmak üzere hakkında söylenenleri, aldığın alacağın ödülleri çok fazla önemseme.

Ve kendi içimden bakınca, sen benim hayatımın büsbütün boşa geçmediğinin de somut kanıtlarından birisin, teşekkürlerimi sunuyor, yolun açık olsun diyorum.

Fuat Çiftçi'nin toplu şiirler kitabı *Kıran'ı* (Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, Mart 2020) oluşturan kitapları

Aynada Arbede, Yom Yayınları, Şanlıurfa, Ocak 2005, 64 s.

Ağrılı Renk, Hayal Yayınları, Ankara, Ağustos 2009, 80 s.

Kumaş Atlar, Komşu Yayınları – Yasakmeyve, İstanbul, 2012, 64 s.

Uçurum Beyanı, Noktürn Yayınları, İstanbul, 2015, 96 s.

Deniz Konçertosu, Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, Avanos, 2016, 148 s.

Elem Uğultusu, Komşu Yayınları, Yasak Meyve, İstanbul, 2017, 96 s.

Göçebe Çürüyüş, Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, Avanos, 2020, 64 s.

Kıran (2020), Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, Avanos, Mart 2020, 60 s.

ÖZLEM

Yetmişimde zeytin diktim,
Fenike'den, Asur'dan, Mezopotamya'dan anacı.
Güvercinler, geyikler, ceylanlar indi,
sevgi serinliği soludular yüzüme,
avuçlarım gökyüzüne döndü.

Geceydi, yağmur yağıyordu,
ıslak yıldızlı gözlerini düşündüm,
bir Sümer yeraltı tanrıçasıydın,
o rüyayı görüyordun,
mavisini yitirmeyen bebeğin kucığında.

Yaşam atımızın yedeğinde
deli dolu mermi öfkesi,
yaşayamadıklarımız doludizgin,
fırtına, gemiler ve yorgun biz
bir yudum bulut rakı yüzün.

At gübresi kokulu bir han kahvehanesinde
çayımızı yudumluyorduk,
kaçak tütün saçların savruluyordu,
karanlığın tam öbür tarafında
kocalarının küllerine çiçek götürüyordu kadınlar
durmadan Havana'ya gitmeyi özlüyorduk.

Veli ERDEM

MERMERİN KÖPEK DİŞİ

çırılçıplak tepelerde
ağır tonajlı kamyonlar
mermer ocağına dalıyor
korucuk ovabaşı arası
yol yol yırtılıyor dağlar
çiçeklerin biri sağında biri solunda
kanyon

dağlara bıçkı vuruyorlar
toz fişkiriyor damarından
gözlerin nefes almasına imkân yok
bulutlar tepeden tırnağa mermer çizdiği
kulağımı deliyor dağların uğultusu
yaraya tuz basıyor rüzgâr

bu ormanın değneği
musanın asası değil ki
vurunca yarsın mahkemeyi

mermerin köpek dişi
bir çiçeğin boynunu ısırtıyor
yüzünü kapatıyor
utanıyor dağlar

öfkeliyim
çiçek gözüyle bakıyorum olanlara
çiçekleniyorum
hangi kulağınıza
hangi çiçeğin dilinden söveyim

Barış ERDOĞAN

SAÇLARIN DAĞINIK MAVERAÜNNEHİR

kimi beklesem uzadıkça uzayan yol ağrısı
kim geçip gitmişse bellek kaybı

bir hikâyesi olmalı martı olanın
göğsünü sığdırabilirse şu gökyüzüne

bilmezler yüz yıllık çiçek yaramsın
kanamalı, yarı ölümlü yarı dirimli

gözlerin gözlerim için derin kuyu
sahi öyle midir, öyle gördüğümden midir

sen gidersen gözlerim ankara kalır
gittiğim sanılır, daha çok kalmışımıdır

ormanın uğultusu kuşsuzluğa, kuytusuzluğa
anlatsana bana yaralı bir geyik masalı

yaralı geyik sana benzer, bana benzer
koca bir ormanı ateşe versem yokluğa benzer

ey gülüşü perşembe kadın
omzunda yeğni kuşlar tünesin

az düş gördüm, çok hayal kurdum
benim olacağım gün içime simurg oturttum

kıyındayım gözlerine kapılmaktan korktum
saçların dağınık maveraünnehir

beni bekletme, bahar gecikecek
inanmayı öğret, sözcüklerden kurtar beni

Deniz DENGİZ

SU GÜNLERİ

-İlhan Berk için

1
allahı çok seviyordu su
gezinir durur yaban ellerde

2
gençliğini düşünüyor su-
-bir uzun geceydi gözleri

3
su sedire oturdu
-bütün gece çocukluğunu anlattı durdu

4
bir köy hüznü gibi dolaşüyor su
uzun sürdü acımız

5
sessizce yaşıyor su
gezdi durdu evrenin bahçesinde

Ayfer KARAKAŞ

MUTSUZLUK ZEHİRLENMESİ

Kuyruklu yalnızlıklar kuşatması
Uçmak adlı rüya, elhamdülillah
Saat kulesinde paslı çan sesi
Evrene yayılır mutsuzluk zehirlenmesi

Yapraklarının göçünü seyreden ağaçtaki
Meyve verme azmi
Küfür gibi çıkar karşımıza
Valiz tozlu, küp ezelden çatlak
Çalar kapıyı son yolculuk eldiveni

Mektubu al,
Kükredi içimdeki roman
Kötümser bir çiçek taktım saçlarıma

Rıhtımda sarılmak suç
Hiçbir firkateyn limana varmıyor
Hava kararmak üzere
Gel git var, uyuyalım bu gece

Kimseye bahsetmek yok
Hayalet masalları fisıldayan devden
Sazlıkta beslenen uğultu ve
Her geri dönüşte
Derimize tırmanan acıdan

Gülüşenler ayrı bir zümre
Savunma mekanizması sahte şımarıklık
Diri bir bakışla harekete geçer manivela
Ağlamak sınırdışı sebebi
Mültecilikte üstümüze yok

Heykelini taşlamak panzehir
Kabullenme siyanürü
Yıkılmalı domino.

Kara listesindeyim tanrımın
Mutsuzluk kalbimdeki kırbaç
Üzgün bir kavim doğuran bu rahim
Hangi timsah şehvetine gebe?

Kara listemde tanrım
İddianame ilk kambriyenden beri kabarık
Belki savunur tanrımı şeytanın avukatı
Muhakeme tarafsızlık ister
Lakin yanındayım insanlık

Süleyman Berç HACİL

PİNOKYO

Sokak kedisinden sanki bir
insanmışçasına bahsediyor kadın.
Kendisi ne kadar çok Pinokyo filmi
izlemiştir.

YAZIN ORTASINA DENK GELEN KİTAPLAR

Hüseyin PEKER

1952 Aydın-Çine doğumlu **Ahmet Zeki Muslu**, aynı zamanda tarih öğretmenidir. Yörede *Aydınca* ve *Afrodiasias Sanat* dergilerinin editör kadrosunda yer aldığı gibi, şiir kitapları kadar yöre tarihine ışık tutan romanlarıyla yazınımıza katkısı olan Egeli bir yazın eri. *Mor Cepkenliler*'deki Efe duyarlığına getirdikleri kadar, son çıkardığı Aydın-Efeler Belediyesi kültür kitaplığınca yayınlanan, *Telli Kurşun Yarası- Efe-Zeybek Türküleri ve Ağutları*'nda yakın Ege tarihine ışık tutmuş bir çalışmaya öncülük yapmaktadır.

19. yüzyılın ilk yarısında Atçalı Kel Mehmet'in; Aydın'ı ele geçirip, mühür kazıtarak, bağımsızlığını ilan etmesiyle, doruğa çıkan bu olay; önce kızanların birleşip zeybeklere dönüşmesi, ardından lider sayabileceğimiz efelerin oluşmasıyla; olayın bilinen parçasıdır. Efelerin zengin tabakayı soyarak silah ve erzak temin ederek yaşamını sürdürmesi, eşkiya nitelenmesine yaraşır bir düzenin parçası haline gelmesi, yüzyıl başlarında, devlet lehine silahlanıp Kurtuluş savaşında devlete yardımcı olmaları ile sona ermiştir. Ama unutulmayan izler de bırakmıştır geçmiş Ege döneminde. Kadınların, ege'nin her dağına öbek öbek dağılan bu efe ve zeybek silsilesinin ölümlerinde yaktıkları ağıtlar ve -türkülerle hem de oyun havası olarak bilinen bu ezgiler bu kitapta derlenmiş, vuruşmaya gidilen, ardından kan dökülen günlerin anısı olarak belleklerde toplanmıştır Ahmet Zeki Muslu tarafından:

*Mezarımın taşı Bozdağ'a karşı
Üstünün toprağı gözümün yaşı
Çakırcalı'yı vurdular akşama karşı*

1900'lere varılan dönemin Çakırcalı'ya yakılan bu ağıtta ifade edilmesi dışında, başka örnekler de var dimağa dizilen:

*Aydın dağlarında gezerim gayrı
Yazıldı fermanım okundu gayrı
Aldım martinimi çıktım dağlara
Dünya bir olsa tutulmam gayrı*

Mehmet Girgin, 1974 Alaşehir-Kavaklıdere köyünden. Yörük ve Coğrafya öğretmeni. Her ne kadar üstünü örtmeye çalışsa da, kıpırdayan bir şiir geliştirmiş. Kısa aralarla çıkardığı *Mevsim Değirmeni* (Temren Yayın, 2017), *Eve İş Değil Şiir Getirdim Sevgilim* (Klaros yayın, 2020) adlı kitaplarında gelişen bir çizgi var. *'Sincap ağzı düşer, ceviz düşer'* diyen şair, önce doğa yumağından ördüğü dizelerle, yaşanmış bir doğadan söz ediyor. Dalların yeşerdiği, bağ kokusunun ortalığa serildiği, ince oynamalarla hem zihnin, hem de imgelemin kurcalandığı bir yapıcı dünya. İkinci ve yeni kitabında ise seslerin, ince doğasal kıvrımların söz konusu edildiği ve hedefleri var ama okları yok sayılan bir düzen. Mehmet Girgin *'Tarttım eksik çıktı / Hassaslığımdan da koydum'* dediği bir düzeni kaleme alıyor. Güler yüzlü bir edayla, neşesi eksik olmayan bir kaynaktan. İroniye çalan, dünyadan memnun bir iyimser bir gözlemlerle. *'Elmanın içine saklanalım mı? / Bin yıl sonra tekrar ortaya çıkmak için'* Girgin, 'geçer dediği geçmez aşkların' esiridir. Ya da onların boyunduruğunda soluk alan biri. Toplumsal olana da yanaşmak ister gibi. Ama ille de kararcısı doğa olan bir

söyleyiş: *'Tirtullar yerçekimine direnirdi. / Her hali aykırı açan gelincikle'* O her şeyini tayin ettiği, rüzgârın yalayıp, bozkırın ballandırdığı doğanın bekçiliğini yapmaktadır. *'Yörükler yıldızlara yalnız yürürler'* dediği belki kendi Alaşehir'in yalnız istasyonunun dağa yaslanan gizli yamacıdır. Kafasındaki binlerce solucanı dillendiriyor. İyi bir sese, mucizevi bir deyiş yaklaşan dizeler ve şiir örgüsü. Sevilesi bir kitap Girgin'ininki.

Mustafa Ergin Kılıç epey kıdemli bir şair. 1977 doğumlu olup çıkardığı şiir yıllıklarıyla birlikte 10. şiir kitabına ulaşan usta şair; *'Ayza'* adını (Betik yayın, 2020) verdiği son çalışmasında çocuğuyla kurduğu resimli diyalogun şiir çatısını çizmiş. Yer yer humour yüklü dizeler, akılcı ve uyak düzeninden kopmadan, sesin yürek komutuyla yer verildiği şiirler. *'benim kızım derviş'* diyor şiirde kendinde verdiği iç savaştan söz ederken.

*'yalnızım baba çok çok yalnızım
yaldızım baba çok yaldızım'*

dizelerde, çalışmak üzere gittiği Azeri toprağından özlem dolu Azerice türküye bulayarak sunuyor düşüncelerini. O türküyü çoğunuz hatırlar: *'yalgızam ben çok yalgız'*. Uyuklara sıkça başvurulduğu, ekonomik bir dille kestirmeden koşturan bir anlatım. Kelimeleri şiirden ustaca eksiltene ve yeri geldiğinde farklı biçimlere yerleştiren bir yalın söz dizimi. Ayrıca şiirsel dokuya zarar vermeyen bir imge yüklü, keyifli doku. Bir ucuyla aşkı irdeleyen, hayatı sorgulamayı da içine alan bir şiirsel yoğunluk. M. Ergin Kılıç'ın yorgun geldiği işten, mutlu dinlenmeye ayırdığı kızıyla geçirdiği güzel saatler.

Tataryen Lokman, 1970 İzmir doğumlu olduğuna ve *İşte Öylece Göğe Bıraktım* (Yazılı kağıt yayın, 2020) ilk kitabını bunca yıl sonrasına sakladığına bakılırsa, hep düşünerek, hesap yaparak geçirmiş ömrünü. Kısaca acele etmemiş; az sözle, çabuk tıkanan söz yumaklarıyla ördüğü dize inşasını derinliklere daldırıp çıkararak ortaya koymayı yeğlemiş. Her dizede (beni çok düşünün) diyen bir bilginin seslenişine yanıt verir gibi okuyorsunuz. Bir çeşit tok söz. Tümcenin aralığına yerleştirdiği bir diğer 'söz demeti', sürekli çağrışımlarla şiiri yönetir gibi. Elbet Sabahattin Kudret Aksal, Yunus Koray ustalarından demlenme dersleri kapmış, yorgunluk göstermeyen geleceğe açık şiirler. Ama okur olarak şiirin yeni gidişatına, daha çok ayak uydurma beklentimizi saklamayacağım. Bu şiir ileri denemelere açık gelişmeli. *'Ben o ağaçlardan geçtim / Gitgide uzaklaşan anılardan'* benzetmesinin ve yarattığı çağrışımın arkasında durmalı. Dünyada düşünme adına ne varsa, taşların yerinden oynatır bir tavır bu. Aynı zamanda üstü örtük.. Hem açık sözle yazıyor, hem de anlamı; bilmediğimiz alanlara kapatıyor, saklamasını biliyor:

*Uzun uzun anlatırdı gülleri
Babam; çiçek
Kokarmış, derdi
Ölünce insan*

Şimdi yukarıdaki dört dizede, öncelikle şair 'gülleri' derken, küçük bir harf değişikliği ile 'günleri' bir çiçeğe dönüştürüyor. Ve çiçek üzerinden babasıyla bitiştirip ölümü güzelleştiriyor. Kısaca insana ölümden korkmayın demenin

KANAYAN

şiiir: sırrı dökülmeyen ayna
direngen ve aşkın
zaman karşısında
sanki o incir hiç koparılmamış
hiç akmamış sütü

yalnızca suçlular mı bakamaz
karşısındakinin gözlerine?
yol bitip düştüğünde korku
kaybedilen
yeniden başlama hevesi

mümkün mü
hiçbir şey olmamış gibi
çello ve arp gibi
şiiir: zamanın aynaya, aynanın zamana tutulması

tango ve bandoneon
gözlerimde incitme korkusu
“denizden evim”
değilim artık “kaderimin mimarı”

kanayan
incirin sütü

dolaylı işareti. T. Lokman, derinliği işaret eden bir şiiire çalışmış. Ve bunun sonrasının denemeleri arttırmak, aynı yerde kalmamak olduğunu bilmeli. Böylesi bir şiiir ve zaman durağanlık kabul etmez. Hadi bekleyelim bakalım.

Mustafa Ören ve **Ragıp Özcan** dostların özenli çalışmasıyla hazırladıkları *Antikçağ'dan Günümüze Manisa Şiiir Defteri*'nin (2020) yöreyi anlatan tüm şiiirleri kapsadığı söylenemez, bir çeşit seçki de değil. Derleme. Antikçağ, Divan, Halk şiiiri, Çağdaş Türk Şiiiri birlikteliğinde tüm çalışmalar tarandı. Homeros'tan başlandı. Sappho'nun *'Sardes'ten gelme süslü bir yemeni'*si de ihmal edilmedi. 1341'li yıllarda yaşamış Kaygusuz Abdal'ın, *'Kelebek buğday ekmiş, Manisa ovasına'* dizeleri de eklendi. Divan ve Halk şiiirine sıra gelince 1606'lı yıllarda yaşamış, Karacaoğlan'ın *'Aydın kazası Turgut ilinden'* deyişlerini de içine aldı. 1900'lü yılların Kırkağaçlı hicivcisi Şair Eşref'in *'Eşekçe hayli gündür Kırkağaç'a bağlanıp kaldık'* dizelerini de sayfalarına aktardı.

Cumhuriyet dönemi şairlerinden Nâzım Hikmet de unutulmadı bu derlemede: *'ve Manisa, Menemen, Aydın, Akhisar', Kuvayı Milliye Destanı*'ndan parçalar kitaba yerleştirilenler arasında. Melih Cevdet Anday, Bedri Rahmi Eyüboğlu ve elbetteki Manisalı şairimiz İlhan Berk: *'Yosunlu sularına beni de bağla Gediz'*.

Gülten Akın, Cengiz Bektaş, Ali Yüce ve tabii ki Süreyya Berfe'nin unutulmaz 'Kasaba' şiiiri. Turgutlu'da akşam saatleri, at arabalarının kaldırdığı toz bulutunun arasından anlatılan sokaklar. Ovadan iş dönüşü betimlemeleri... Halit Özboyacı'dan Hüseyin Peker'e, Manisa ovasına, Niobe'ye, Spil dağına göz kırpan şiiirler. Manisa tarihine ışık tutan onlarca dize. Okunmaya, edinilmeye değer nitelikli bir toplam...

SONE II

İşte fenalık budur, girdiğin mahzenlerde:
Geriden gelenleri çekimlerken seslerin,
Bilmesen de şu anda neler oluyor diye;
Bir yerlerde bir şeyler doğuveriyor kesin.

İşte ağrılar durdu, bu kez ucuz atlattık.
Su tutmayan, ıtırılı, ızgaralı ellerin;
Tembelce, yağmur yemiş saksıları yıkadık.
Bir yerlerde bir şeyler göğü deliyor kesin.

İşte akşam da düştü, tüm ışıklar kırmızı;
Yayalar evlerinde geçidi kullanıyor.
Fark etmeden artınca yaşamın müphem hızı;
Bir yerlerde bir şeyler ölüveriyor kesin.

Üstü açık taşıklar, üstü örtük cümleler:
İşsizlik, açlık çeken büyük şehirlerdeler.

Cansu AYDIN

AYNA VE MELANKOLİ

dua ve dileklerim.. kıpkırmızı gül
ağaçlarına asılı..
toprağa düşüp de çürüyen.. mayıs
esintileriyle..
kayıplar.. küçücük dünyamda..
bir gece doğurdu içimde..
sancılı bir karanlık.. aysız ve
yıldızsız..

gösterdi o zaman bana beni açıkça
dışındaki gökyüzü aynasındaki saf
ışıklarıyla.
morötesi bir melankoli -
derinliklerine işleyen sırrımın-
gülümseyince ona baktığımda fark
etti ki kalbim
olmayan karşılığını bir yara
sızısının
son verdi gözyaşlarına
-okyanusları taşıran küresel bir
felaket olup da
boğuldu kahkahalara, mırıldandı
ıstırapla
yaşam firuzesi diye değil “intihar
karası”¹

¹ Ece Ayhan

DİKENLİ ZIPLAK

Ozan ÖZTEPE

Dikenli Zıplak; Hata Devam Ediyor (2005) ve Bitkiben'in (2010) ardından yayımladığı üçüncü şiir kitabı Ömer Şişman'ın. Kitabın adı, ilk sayfalarda bulunan bir açıklama ile okuyucuya tanımlanıyor; "Eylül 2014'te oğlum Can'la plajdaydık. Terliklerimizin arasına küçük dikensi şeyler kaçıyordu. Can onlara 'dikenli zıplak' adını taktı"...

Dikenli Zıplak'ı Ömer Şişman'ın evvelki şiir kitaplarından ayıran belirleyici nitelik kitabın aynı konu özelinde kaleme alınmış şiir-metinlerden oluşması. Kitabın çatısı üç karakter üzerine kuruluyor; geçmişindeki travmalarla yüzleşen şair-özne, ölüm döşeğindeki baba ve okul çağına gelen oğul. Dedenin yaşlılığı, babanın ergenliği, oğulun çocukluğu kimi zaman eşzamanlı kimi zaman artzamanlı ele alınarak bir nevi sivil tarih denemesi ortaya konuluyor ve bu üç özne arasında zaman dışı ilişkiler şiir-metinler aracılığıyla ortaya çıkarılıyor.

Strüktür

Dikenli Zıplak'ta şiir-metinler farklı zamanlara ait, eşzamanlı ilerleyen üç düzlemde beden buluyor; "Uzayda düzensiz hareket", "rüya-ben" ve şair-öznenin zaman zaman söylemde bulunduğu 'şimdi' düzlemi. Ömer Şişman, "Uzayda düzensiz hareket" üst başlığı ile tanımladığı ara metinlerde 1951 - 2016 tarihleri arasında babasına ve oğluna dair yaşantıları metine aktarıyor. Rastlantısal şekilde tarihlenen bu şiir-metinlerde aktarılan geçmişe dair yaşanmışlıklar ve anılar kitap bütününde diğer iki düzlem ile beraber oğul - baba - dede üçgenini bütünlüyor. "Rüya-ben" üst başlığına sahip şiir-metinlerde Ömer Şişman rüya edimi özelinde şiir kuruyor ve "Uzayda düzensiz hareket" düzleminde olduğu gibi farklı zaman dilimlerini (1987-2016) metinleştiriyor. Ömer Şişman farklı zamansallıkları betimleyen bu düzlemleri 'şimdi'de dile getirdiği şair-özne aracılığı ile bağlantılı kılıyor ve 31 Temmuz 2016 17:04 ile 19 Eylül 2016 08:30 tarihleri arasını aktardığı bu zaman diliminde babasının hayatını kaybetmesiyle nihayetlenen yaşamının son 50 gününü aktarıyor.

Dikenli Zıplak'taki şiir-metinlerin türetildiği bu üç düzlem eşzamanlılık ve artzamanlılığı paralel şekilde içerdiğinden doğrusal bir zaman kurgusundan ziyade sarmal bir zaman kurgusu ortaya çıkartıyor. Bu doğrultuda açık bir strüktür ortaya koyan Dikenli Zıplak bütünü oluşturan metinlerin kendi aralarında yer değiştirilebilir olduğu bir nevi "kolaj" imkanı sunuyor. Önerilen strüktürde şiir-metinler rastlantısal şekilde ana metin ile eklenilebilir ve anlam eksilmesi yaşamadan çıkarılabilir bir yapıyı bütünlüyor.¹

Dikenli Zıplak; mekân, karakter, zaman, sahne (dekor) ve müzik gibi kavramlar özelinde klasik dönem tragedyasının çağcıl bir yorumunu sunuyor aynı zamanda. Kitap genelinde belirgin mekân 'şimdi' düzleminin süregeldiği, dede karakterinin yaşamının son günlerini geçirdiği Altunizade Başkent Hastanesi olarak sunuluyor. Şair özne "Uzayda düzensiz hareket" ve "rüya-ben" düzlemleri aracılığı ile ara sahneler ve dekorlar tanımlıyor; Gencallar Mağazası, Altunizade Askerlik Şubesi, Yeditepe Hastanesi göz polikliniği, Fenerbahçe Stadyumu vb... Kitaptaki başat üç karakter kimi zaman fiziksel kimi zaman davranışsal özellikleri aracılığı ile betimleniyor ve yaşamlarının farklı zamanlarında koşut şekilde beliriyorlar. Şair-özne'nin -şimdi- düzleminde dile getirdiği söylemlerin (dizelerin) tamamının orta yerinde "-dikenli zıplak-" sıfatı leitmotiv olarak kullanılıyor. Ayrıca kitap boyunca zaman zaman hatırlatılan "Hikmet abi uyuyor" dizesi ile kitap özelinde tekrar eden bir ses / müzik ortaya konuluyor.²

İmge'nin Katı Hali

Dikenli Zıplak'ta, kitaba dahil edilen fotoğraflar aracılığı ile anlam aktarımında alternatif bir imkan sunulur. Metin içerisinde sık sık tekrar edilen "-dikenli zıplak"- söz öbeği peşi sıra gelen sayfalarda fotoğraf haliyle de okuyucuya aktarılır. Sözcük ve ses özelindeki imge bir başka anlam düzlemi olan görsel imge (fotoğraf) düzleminde bütünlenir. Kitabın başında dikenli zıplak olarak tanımlanan kavram "gösterilen" olarak ele alındığında kelime hali ve fotoğraf hali özelinde dikenli zıplak'ın iki farklı "gösteren"i sunulmuş olunur. Bu şekilde imge işitsel ve görsel düzlemde kendi gerçekliğini ifşa eder.

Ömer Şişman Dikenli Zıplak'ta bilgi'yi, özellikle de kantitatif bilgi'yi şiirinin belirgin bir parçası haline getirir. Tarih, saat, oda numarası, ateşölçerinin numerik değerleri, skor, meblağ, yaş, telefon, fiyat vb. (11:45:38,6 derece / 12:21: 38,5 derece, 359 TL, 02422121468, 08504806196 http://, 14:44:Oksijen 84, tansiyon 5/3...) bilgiler şiir-metinlerde zaman zaman şiirsel imgenin ve söz sanatlarının yerine ikâme edilir. Numerik bilgiler şiirdeki sahiçilik ve kesinlik hissini belirginleştirir ve onu bir nevi somutlaştırır. Bu hali ile Ömer Şişman şiire; icat ederek değil, inşa ederek ulaşmaya niyetlenir.

Kusmuk

Dikenli Zıplak'ın 51.sayfasında eşzamanlı ilerleyen oğul - baba - dede izleği dışına taşan bir ara metin belirir. Bu metinde Orhan Duru'nun 1958 senesinde Ferit Edgü ile gerçekleştirdiği bir diyalogdan alıntı yapılır: "Güzellikten nefret ediyorum. Bir yazar hikayelerini, şiirini, romanını güzelleştirmeye çalışıyorsa budaladır. Ona bir biçim vermeğe çalışıyorsa aptaldır. Sanat artık bir iç dökme sanatı, ağlama duvarı sanatı, kusma sanatı olmalı. Edebiyat her şeyden çok böyle olmalı. Hele "Özlü bir eserin ona göre güzel bir biçimi olmalı" diyenlere deli oluyorum. Yeni yazdığım şeyler bir kusmuk artık. Kusmukta güzellik, düzenlilik, biçim aranır mı? Umut yok. Çağımız umutsuzluk çağı. Kara çağ..." Orhan Duru'dan alıntılanan bu metinden sonra Dikenli Zıplak ana teması üzerinden ilerlemeye devam eder. Anlatının tam ortasında konu dışına çıkılarak herhangi bir edebi yapıtın estetik ve poetik niteliği üzerine bir alıntı yapılması Ömer Şişman'ın belki de tam da yapmaya niyetlendiği edimi ortaya çıkarmaktadır; biçim ve düzen dışı, rastlantısal, gözlemlenmemiş, dokunulmamış olanı değil yaşantı ve deneyim sonucu elde edilen bilgiden şiire ulaşma niyeti.

Tabula Rasa

Dikenli Zıplak bir şiir kitabı mıdır? Günümüz edebiyat dergileri özelinde irdelendiğinde Dikenli Zıplak'ın şiir-metinleri iktidardaki şiir anlayışından³ önemli ölçüde farklılık gösterir. Dize kurulumu, kafiye kullanımı, imgeyi şiirde değerlendirme yöntemleri başta olmak üzere Dikenli Zıplak'ın şiir-metinleri kendilerine özgü bir kanonu ortaya çıkarır. Ömer Şişman'ın önerdiği poetikanın belki de temel argümanı "Günümüz Türk Şiiri" kanonunun dışında olma halidir. 2010 tarihli Bitkiben kitabında bulunan "Yivimsen" adlı şiirde Ömer Şişman karşısında mevzilediği düşüncüyü dile getirir; "Su çok derin / Burda günümüz Türk şiiri yok / Bu iyi".

Ömer Şişman'ın Hata devam ediyor, Bitkiben ve Dikenli Zıplak özelinde ortaya koymuş olduğu poetikası temelinde bir nevi tabula rasa'dır ve "Günümüz Türk Şiiri" olarak tanımladığı iktidarda bulunan konvansiyonel şiire karşı duruştur. Aleladedelik, rastlantısalılık, büyük söz söylememe, somut bilgileri şiirde değerlendirme, imgenin hallerini imkân olarak şiire yansıtma, dize kurgusunun dışına çıkma, kafiye kullanımından kaçınma, cümle ve kelime özelinde sentaksı yapıbozuma uğratarak öznel bir tavırla yeniden kurgulama, tipografinin imkânlarının değerlendirilmesi Ömer Şişman'ın tabula rasa üzerine öznel düşüncelerle kurguladığı poetikasının

belirgin unsurları olarak tanımlanabilir. Ömer Şişman'ın genel anlamıyla şairaneliğe karşı sergilediği tutum 1940'ların Garip hareketi ile koşut nitelik taşır. Aradan geçen yaklaşık 80 yıllık zaman diliminde şairaneliğin eleştirilen bir durum olarak baki kalması ayrıca tartışılması gereken bir mevzudur.⁴

Parçalı Zıplak Dikenli Ham

Ahmet Güntan'ın 2005 yılında yayımladığı Parçalı Ham manifestosu Dikenli Zıplak'ın poetikası ile koşut özellikler taşımaktadır. Ömer Şişman'ın "sığ sularda yüzen Günümüz Türk Şiiri"ni Ahmet Güntan "Metinlerarası Kıl Tüy / Yılışık Söz" olarak tanımlar. Parçalı Ham manifestosunda Ahmet Güntan; şiirin kafiye, dize, sıfat kullanımı gibi geleneğe dayalı apriori edimler sonucu işgal altında kaldığını savunur ve okuyucunun herhangi bir donanıma ihtiyaç duymadan aktarılan, imgenin bilgi vermek için kullanıldığı ve somut olanın ham hali ile şiire dahil edilmesi aracılığıyla şiirin ağırlıklarından kurtularak özgürleşebileceğini savunur. Parçalı Ham özelinde şiirin bir edebiyat türü olarak tanımlanması yadsınır ve şiir tamamlanmamış, eksik, hatalı bir edim olarak aktarılır.

Ömer Şişman'ın Hata Devam Ediyor, Bitkiben ve Dikenli Zıplak izleğinde ortaya koyduğu verim 2000'li yıllardaki poetik arayışların belirgin bir sonucunu imliyor. Gerçeğin teknolojik gereçlerle defalarca çoğaltılarak simüle edildiği, dolayısıyla sorgulandığı ve öznenen özneye manipüle edildiği günümüzde şiir kurmakta kullanılan düzlemler yeterli midir? Uzun zaman sürecinde gelişen ve toplu uzlaşısı sonucu benimsenmiş biçim ve öze ilişkin halihazır kanonlar sorgulanabilir mi? Dikenli Zıplak "Günümüz Türk Şiiri"nden ayrışan; ona eklemlemeyi reddeden ve onu dönüştürmeye niyetlenen bir kitap...

- (1) Dikenli Zıplak'ın önerdiği açık strüktür Sevim Burak'ın Ford Mach 1 romanının yapısı ile koşut özellikler taşır. Burak'ın terzilik tecrübesinden de esinlenerek icat ettiği yaratıcı ve pratik bir çalışma yöntemi vardır. El yazısıyla yazdığı metinleri birkaç kopya halinde daktiloya çeker, bunları kesip evinin perdelerine iğneleyerek kendisine göre en uygun kurguyu belirlemeyi amaçlar. Metinler küçük parçalara ayrılır (kelimelere, hecelere, harflere), her bir parça plastik bir malzeme gibi ele alınarak ana metne monte edilir. Bu bir nevi kes-yapıştır yöntemidir. (Sevim Burak, Ford Mach 1, YKY, 2.baskı, s:6-7)
- (2) Tekrar aracılığı ile ortaya konulan ses Ömer Şişman'ın Yerini Bulamayan Bir Z Raporu isimli şiirinde belki de en uç noktada uygulanmıştır. Bu şiirde "Zehra sahipsiz değil üç jeneratörü oldu" cümlesi dilbilgisi özelinde yapıbozuma uğratarak peş peşe yüzlerce kez varyasyonları ile yinelenmiştir. (Heves Dergisi, Cilt:X, Nisan 2006, s:19)
- (3) İktidardaki şiir anlayışı kişiden kişiye değişkenlik gösterebilir bir tanım olmakla birlikte kastedilen derin sulara açılmayan, güvenli limanda barınmayı tercih eden, konvansiyonel şiir anlayışıdır.
- (4) Murat Belge yakın zaman evvel yayımladığı Türkiye'de modern şiir konulu kitabına Şairaneden Şiirle başlığını vermeyi uygun görmüştür. Şairane olandan şiirsel olana geçiş süreci tamamlanmamış; günümüzde halen devam etmekte olan bir süreç olarak da okunabilir. (Murat Belge, Şairaneden Şiirle, İletişim Yayınları, 2018)

Erdoğan DİNÇER

BAZI ŞEYLER

geyikler hızla çarptı sürü halinde evin önünden geçerken
ışıklar açık
kapının arkasında ahşap askı sallanır gölge askı sallanır
geyikler korkuyor kaçmış olmalı bir ormandan

pencere açık açıklıkta kiraz ağacı
[dıştan serindir içten kanar yavaşı
kanı dışta toplar]

kadının ince parmakları şişte ilerler düğüm
uyuyan güzel uyanmıyorsa gece kedi çılgılığı
yükselebilir gibi duman

zambakları patlatmayalım
kabuklarını soymayalım ağaçların
buzdolabının soğuşunda üşümek için

-annenin sırtında kuş üzümü sarmalanmış bahar
-otlar hiç ot gibi değil üzerine uzanıldığında
-sarkan bir ipin ucunda uçuşur yaşam

her şey gelip geçer durur gözlerinde bazı şeyler
bilmedin annenin sütünü memeyle büyütür çocuklar

Ordu, Haziran 2020

Faik GÜÇLÜ

HİÇ

Dilimde karıncaların
Acımsı, çıplak kolları
Çıngıraksı sesleri kulağımda
Az ötede günbatımını
Kıskanıyor gölgeler

Şiirlerin
İri-n iri-n kokuyor harfleri
yayılmış
Her köşeye
yalnız -lık

Şimdi
dağ dağ büyümüş gözlerim
fırlayacak gibi benden
ki ben değilim bir başkasıyım
Kendime tuhaf bir o kadar yabancıyım

Halbuki
Devşirsek iki şiiri
bizden bir aşk olacak
Kaçacak tuhaflık

Cama yapışmış kanatlarım
Hiçliğe hiç gibiyim
Kendimin etrafında pervane
Neye küsem onda huzurluyum

Bir şiirde bile "var"olabiliriz.
Ya da
tek imgede hiç.

HERKESE YETECEK KADAR SÖZ VAR

Yaşar ÖZMEN

Bazen konu belirlidir; o rotadan yürürsünüz. Bazen konu belirsizdir; bakmışsınız koca bir yarayı açığa çıkaran metin sayfalara dökülürmüş. Bu metinde konu belirlidir; şiddet, sataşma ve televole kültürü... Bu yüzden yazıma başlar başlamaz adım koydum: “Herkes yetecek kadar söz var.” Söz, böyle bir tümcede kullanılıyorsa şiir ve şair akla gelir kanımca. Bu metinde, şiir dünyasında beni gerçekten rahatsız eden birkaç durumu dile getireceğim. Konuya daha bilinçli yaklaşılması için iki denememi okumanızı önereceğim. Bilgisunar (internet) bağlantıları dipnotla aşağıda belirtilmiştir: “Dilsel Şiddet¹” ve “Şiddet ve Yazın²” isimli denemelerdir; bunlar, şiddetin tanımlamasını, altında yatan gerekçeyi ve şiddetin hiyerarşik sistemini anlatmaktadır.

Şiir Sarmacı (e-dergi) Dergisi’nde, “Altının ayarı durduğu rafın niteliğine göre değil, kendi saflık derecesine göre belirlenir; şair de altın gibidir.” diye yazmıştım. Bulunduğu yer, yazdığı dergi, paçasından tutunduğu ünlü veya yanında durduğu kişiler değil, ürettiği yapıt ve kendisidir asıl olan. Açık söylemek gerekirse kimin kiminle yan yana durduğu, kimin kimi kotarmaya çalıştığı ve kimin kiminle aynı fotoğraf karesinde yer aldığı hiçbir önemi yoktur. Bunlar, günlük beklentinin zincirli yanılgıdır.

Benim için sosyal medya, şiir etkinlikleri, yazar işlikleri, şiir atölyeleri ve dergiler, önemli şiir laboratuvarlarıdır. Kuramsal kitabımı, sanat literatürü taraması yanında bu laboratuvarlardan edindiğim bilgi, görgü ve deneyimle yazdım. Herkes farklı bir şeyler söyler; kim ne derse desin, sosyal medya, şiir etkinlikleri, yazar işlikleri, şiir atölyeleri ve dergiler; şiirin önemli kaynaklarıdır ve sanatın acemi birliğini atlatma merkezleridir. Bunlar, hangi bilgi işe yarar; hangi bilgi elinin tersiyle bir kenara itilmelidir, az çok ışık tutar. Şiir kültürünün sürekliliğini sağlayan mecralardır.

Sağlıklı bir genel kültür ve evrensel dünya görüşü, her şair için elzemdir. Ne var ki Türk şiirinin önde gelenlerinin büyük bir çoğunluğu, evrensel dünya görüşüne sahip olduğuna dair argümanlarını ispatlamış görünmüyorlar. Şiir yazınındaki deneme, şiir ve metinlere bakıldığında, umut verici bir dünya önerisinde bulunmadıklarını, birilerinin düdüğünü çalmak dışında çok geniş bir düşün dünyasına sahip olmadıklarını biraz ayrıntılı okuduğunuzda anlıyorsunuz. Bu tespiti hemen hemen herkes reddedecektir; kendisini sorgulamak yerine doğrudan beni suçlayacaktır. Elbette bu söylediğim herkes için geçerli değildir, üzülerek söylüyorum ki çoğunluktur. Aşağıda söz edeceğim konuları, heybenize koyup kendi iç dünyanızda bire bir tartınız lütfen. Burada sadece kendinizi sorgulamanızı sağlayacak algoritmayı vereceğim.

Şiir sanatı, ciddi iştir dostlar. Salt yazmak, kitaplarla boy göstermek, bir dergiye önyay olmak değildir; yaşamın niteliği de içindedir. Sanatçı ve şair denen kavramların üstünde büyük anlam yükledür; bunu taşımaya yeterliliğiniz yoksa bu alanı kirletmeyin. Kimse kimsenin fikrini kabul etmek zorunda olmadığı gibi kimse bir diğeri gibi düşünmek zorunda da değildir; ayrıca şiirin işi, birine bir şey öğretmek onun şiir anlayışını ölçüp biçmek değildir. Ben bu işte söz sahibiyim gibi uydurma görev yüklenmeleriyle kimseye, Everest’in tepesinden bakmak gibi bir görevi yoktur. Elbette bir duruşu, dünya algısı ve estetik değer üretebilecek imgelem gücü olacaktır şairin. Her şeyden önce elinden tutulup podyumlara çıkarılacak figüran değildir. Karıştırılmamalıdır. Türk şiirini şairiyle birlikte nitelikli bir kültür dünyasına taşıyacaksa biraz estetik tavır geliştirmek ve biraz da elit davranmak zorundayız.

Birincisi, kimse kimsenin şiirini elinden alamaz. İkincisi, herkese yetecek kadar yaşam alanı, sanat için hareket alanı vardır; kimse kimseye aşağılayıcı, hakaret edici saldırıda bulunamaz. Herkes yetecek kadar söz ve kâğıt vardır; herkes yetecek kadar mikrofon ve kürsü vardır. Üçüncüsü ise herkes, donanımı ve düşünebildiği oranda yaşamın ve sanatın içindedir. Asıl önemli olansa şudur; kimse kimsenin yeteneğini yargılama görünümü altında; şiddet uygulamak, toplum gözünde küçük düşürmek, ayırtırmak gibi bir lükse sahip değildir. Bunları eleştiri kapsamında düşünenler olabilir; eleştiri, ayrı bir konudur; sözünü ettiğim konular, eleştiriyle ilişkilendirilemez. Eleştiri de şiir dünyasında derin yaralı bir konudur; burada girmiyorum buna...

Ne yazık ki şairler ve şiir hakkında ileri geri konuşan ama ceviz kapçığını doldurmayan pek çok insanımız vardır. Vasat, kifayetsiz muhteris, şaircik, sucu, bucu gibi... “Şiire zarar veriyor” gibi bir düşünceyle bir şeyler yapmaya çalışanları töhmet altında tutmaya, toplum gözünde küçük düşürmeye yeltenen kişiler de çoğunluktadır. Ve bunu, toplum gözü önünde açık açık yapmaktadırlar; şunu bilmiyorlar. Bu tutum, insana karşı bir şiddettir, saygısızlıktır. Şiddeti ve saygısızlığı insanî değerlerden ayırt edemeyen kişiler, şairim diye koltuk altlarına birer karpuz sıkıştırıp ortalarda dolaşmaktadırlar... Dergi, kitap ve gazete sayfalarında da boy boy bu tutumlarını sergilemektedirler. Şiir, kişi veya gruplara zimmetlenemez. Bu tür tutum, Ortaçağdan miras kalmış, cehaletin eşliğini kıramamış, bilinçsiz insan manzarasıdır.

Başka bir konuya daha değinmek istiyorum: Sosyal medyada paylaşılan yazı ve altına yapılan yorumlara bakınca, bende mi bir gariplik var yoksa insanlık mı insanlığını yitirdi, diye düşünmeden edemiyorum. Sağlıklı okur-yazarlığımız yok, bunu biliyoruz. Kafamızdaki cendereden çıkıp söylenen ya da sorulan soruya koştur eyleme giremiyoruz. Ancak, küfürler, hakaretler, düello davetleri, satanlar, burnundan soluyanlar ve eleştiri adı altında zevkten zirveye tırmananlar görüyoruz; sizler de sık sık tanık oluyorsunuzdur. Ben kişisel olarak, bunlardan rencide oluyorum. Şair sözünü kullanmaktan çekiniyorum. Bakıyorum bunların saldırılarını destekleyen, şiire hizmet ettiğini sanan bir sürü tanınmış isim var; “yok artık” denecek bir kokuşmuşluk durumu...

Bunların hepsi bir yana şiir yazınında bir de televole kültürü dediğimiz anlayış, öylesine yerleşmiş ki yapılan yorumlara bakınca gerçekten vurdulu kırdılı, zenginli fakirli dizilere, yemekteyiz gibi devşirme programlara taş çıkartır nitelikte. Şairin özel yaşamıyla işiniz nedir sevgili hatırı sayılır şairdaşlarımız? Bu bir şiir kültürü değildir; televole dediğimiz, sizin de sık sık aşağıladığımız algı biçimidir. Kahvede gündelik iş bekleyen kardeşlerimiz yapsa bunu kabul ederim; zaman doldurmak da ince bir iştir.

İnsandır; genetiği, beklentisi ve düşleri gereği bazı şeylerin içinde bulunması kabul edilebilir. Algı ayarları bozuktur ve çalgısı akort tutmaz şekilde olabilir. Ne var ki bu tür davranışlar, o kadar çok ki bu kadar rencide edici biçimde işlemesi kabul edilemez. İnsana saygı, insanın yapma-etme-isteme hakkına saygı ve etik dediğimiz değerler vardır. Göz göre göre yanlış bir amaç ya da bir yarar uğruna göklere çıkarmak zorunda değildir kimse. Ya sus hiç bulaşma ya da yanlışla açık yüreklilikle yanlış de, doğruya da doğru. Yanlış, yanlışla doğrulama çabası da hangi kültürün geleneğidir bilemiyorum. Şiir yazını, yanlış yanlışla doğrulama çabası içinde olan metinlerle dolu.

Has şairim diyen birisi, sosyal medyada birini hedef edinmiş saldırıyor, hakaret ediyor ve aşağılıyor; bir diğeri izleyici veya şair de alkışlıyor; çiçekler, gülcükler dağıtıyor. Şiir şiddeti kaldıramaz, şair de şiddet sever olamaz. Şiir/şair dünyası böylesi niteliksiz tutum ve girişime prim vermemelidir.

YOK

Hayatın yamuklarından
kendime yumruk yapmışım.
Köşede dağ gibi birikmiş.

Ben çöpü ile bile helalleşen kadını.

Verirler mi yumak yapsam
renk renk aster desenli.
Pay bu, desem; masama örtü
Yayılın, serinlersiniz.

Yoksa ziyan olacaklar eylülde yapraklar gibi.

Zambak olacakları yok.
Hani surat, bulacakları...

İsmail Güney YILMAZ

KIRIK

elif

seni geriye soruların kaldığı uzun zamanlar aldı
beni soramama üzerine kurulu bir kabare.
her turnede oynanan bu hep aynı vodvil
en öndeki seyirciyi dahi etkileyemeyen
abartılı bir performans... çürüyen ne çok sahne.
senin aklına gelmeyen
benim ise aklımdan hiç çıkmayan tıratlarla
süren gece oyunları yani - kendi kendine.

lâm

gözlerine çaputlar bağla, dilini zehirle tatlım
kin tut, nefret güt, izan yitir, saçmala
hadi ellerini katrana bula, bula beni tokatla
belki hatırlarsın dokundukça
birkaç darbeye birkaç ân
kapıları kıyımlara açılan/ hani zar zor kazanılan
iyi gelmiş bir sabahı/ mutlu yürünmüş bir yolu
ve çok sarılmayla çok öpüşü.
sonra dilersen hırpala, yine yargılarla yadırga
mahfuzumdaki katı ilmihali/ bıçaklarla kurcala.
ben ise adınla ektiğim kiraza
su veriyorum her gün - buna şaşırılmamalı.

mim

kurutulmuş keleşbeğiyle muhtemel ki bu son şiir
bize dar geldi işte, yiyiştığımız incir çekirdeği
düşük yere, kalkarız, egolu insanların
zor adamlar sâdik olur benliğindeki tek tanrıya.
ama korkunç amma acı benim sana duam var
semâmda bu açık ihanete bir yer aç da şifrele
ya da kucağında bana yer aç, aynı şey bu ikisi.
gerek görüp, özleyip, beni hatırlayınız... - âmin.

Herkese yetecek kadar söz var, istediğinizi kullanabilirsiniz; bir tek koşulda, dilsel şiddet³ içermeden.

Dilsel şiddet, içinizde yatan şiddetin dışavurumudur; daha genel söylersek dil, içimizle aynı şeyi söyler. Toplumsal değerlere saygısızca davranan, insanı aşağılayan, şiddet, terör vb. benzer konulara yaltaklananlar bana göre zaten sanatçı değildir; kendi çöplüğünde kurtlanmak üzere üstünü kapatın gitsin. Böyleleri var, parmakla gösterebiliriz. Her toplumda akort tutmayan güdülenmiş hemcinsler olur; fizik kuralıdır. Ancak niye gereksiz birisi için uluorta sizi izleyen elit insanları, rencide ediyorsunuz? İncelik buradadır.

Toplum olarak pek çoğumuzun içinde uyuyan şeytandır şiddet. Ne kadar eğitilsek eğitilelim, korku ve çatışma kültürüne dayalı bir inanç sistemi, disipline dayalı bir tutum şekillendirmesi altında büyüdük. Yani çatışma kültürünün içinden doğup geldik. Sanatsal konuları bir yana bıraktım, bilimsel bir konuyu bile tartışmayan, fikrini ve önerilerini kabul etmeyenleri dilsel şiddet uygulamayı üstünlük sayan, şair olduğunu gururla söyleyen çok sayıda kişilere tanık oldum. Ne olursa olsun, bir noktaya kadar kabul edilebilir şiddet algımız. Ancak, bu çağda, hâlâ davranış değişikliğine gidemediyse, bence ortalarda görünmeyin; bir gün şiir sizi tutuklayabilir. Çağdaşlığın birinci ilkesi insana saygıdır. Düşüncemi savunmadı diye insanları düşman gören, yaratık gören bir anlayıştan yapıt değil; kendisine dayatılan idelerin bildirisi ve şiddetin kraliçesi çıkar... Kadına şiddet konusu günceldir. Süreklilik sağlayan toplumsal bir yaradır. Şair, bir başka arkadaşına şiddet uyguluyorsa kadına şiddetin nedenlerini, uzaklarda aramayınız; bugün şairdaşı hedefse yarın da bir kızcağzı topun ağzında olabilir. Şiddet duygusu, namludan çıkmış mermi gibidir, adres sormaz; tanımı nettir.

Başkasına kızmak, kendi kendine işkence etmektir. Daha fazla bu işkenceye katlanmamak, aşırı yoğunlaşma sendromu yaşamamak ve sağlığımızın daha kötüye gitmesini engellemek için; öncelikle şiir sanatının zimmetinizde olmadığını; kötü şiir yazarların şiire zarar vermesi gibi bir argümanın tamamen bilinçsizlikten kaynaklandığını; sanatın gelişimine yönelik savaşım verenlerin engellenmesi değil yanında bulunup omuz verilmesi gerektiğini; kötü şairlerin şiirinden sizlerin sorumlu olmadığını; sanat ve kültür dünyasında herkese yetecek kadar yer bulunduğunu; bilmelisiniz ve en kısa zamanda tıbbi yardım almalısınız.

Şiir, içinizdeki şiddeti ortaya dökme sanatı değildir; ürettiğiniz estetik değerle okurda yaşam sevinci yaratmak ve aklın evrimini hızlandırmaktır. Sizde olan güzelliği yarına akıtmaktır. Düşünsel dünyanızı yöneten sistemleri şöyle bir kenara itiniz ve biraz olumlu duygu biraz da sevgiyle kendinizi sorgulayınız. Şiddetten, çatışmadan, kavgadan arınmış duygu durumuna girdiğinizde göreceksiniz ki şiddet ve zorlamayla tarihte hiçbir sorun çözülememiştir; sadece geçici bastırılabilmiştir. Şairler ve sanatçılar arası şiddete ve kavgaya gerekçe olacak çok şey yoktur; Türkçede herkese yetecek kadar söz vardır ve kimse kimsenin sözünü elinden alamaz. Kavgacı, saldırgan, küçümseyici bir dil kullanımı, bilgi çağının insanına yakışmamaktadır. Ayırıştırılmış, dikte edilmiş bir düşüncenin muhafızı olmakla hiçbir gruba ve topluma iyi bir yaşam sunulamamıştır. Bu yaklaşım altında yazılan şiirlerle de estetik değer yaratılamaz; tam tersi okur rencide edilir.

Narlıdere – İZMİR, 22 Temmuz 2020

¹ <https://siirsarniciyasarozmen.blogspot.com/2020/07/dilsel-siddet.html>

² <https://siirsarniciyasarozmen.blogspot.com/2020/07/siddet-ve-yazin-siirsanat-cozumlemesi.html>

³ Hakareten sözlü saldırıya, küçümsemeden alaysamaya kadar varan davranışı ve yazın dilidir.

Osman Serhat ERKEKLİ

KENDİNE GURBET BİR ÖMÜR

Duru Temurtaş İçin

845
Yoruluyorum. İhtiyarlık, koah, şizofreni, obsesyon, fitik...

846
Elli iki yaşında düzenli maaşım oldu. O yaşa kadar her şey baba harçlığı. Nasıl yetiyordu hayret. İlk kadın arkadaşım da kırk yedi yaşında oldu. Şiirde başarıyı kıskanmasınlar. Hayata çok geciktim. Şimdi biraz salgın ile evi sever oldum. Annemi babamı özlüyorum.

847
Bugün yirmi bir temmuz. Ağustos kirasını ve vergiyi yatırdım. Daha doğrusu kardeşim halletti. Buzluğa kışlık nevale attım. İş yapmak, benim tabirimle “av” iyi geliyor.

848
Son şiirlerimi kardeşim, arkadaşım Ozan Öztepe düzenledi ve flaş bellek denen bir alete yükledi. Bülent Güldal ile ortak şiirlerimiz ise *Beton Ağaçlar Altında* adı ile Klaros yayınlarından çıktı.

849
Sarsmaz'ın kızı ne çabuk büyüdü de avukat oldu; evlendi. Sanki daha dün bebek almıştım ona. Tanrı ölmüyor çünkü yaşlanmıyor.

850
Yeprem Türk geldi. *Kuruluş* dergisinin temmuz-ağustos sayısını Yücel Kayıran'a ayırmış. *Türkiye Mesnevisi* ve *İkindi Atı* adlı şiirlerini de getirmiş Yeprem. Adil İzci'nin Sabahattin Kudret'i anma kitabı çıktı.

851
Dut budanınca çıldırdı. İnsanların ruhu budandığı için mi deliriyorlar?

852
İnsan insanın külüdür sözü dilime pelesenk oldu. Google'dan baktırdım, Hulki Aktunç'unmuş. Kıymetli bir hikâyeci idi, sonra şiir de yazdı. Ama unutuldu gibime geliyor. Belki kitapları büyük yaynevlerinde ama ona rağmen.

853
Daha önce kızımız, hemşehrimiz Gülperi haşlayıp getiriyordu. Artık ayran aşını kendim yapıyorum. Yaz günü yenilecek tek şey. Paran varsa bir de karpuz.

854
Ufacık miktarda ilaçlar koca gövdeye nasıl tesir ediyor. Kimyanın sırrı bu.

ağıt yakıyorum ölümüne gecenin
mayın düşüyorum
gökyüzünün toprağına
gözyaşlarım
yağmur olup dökülüyor yeryüzüne

sabahın da bir ruhu var
gülüşleri düş olan çocukların
oyunlarına giren
bir yaz göçüp gidiyor içimden
acılar bulana bulana

al edilmiş topraklar
içimde bir gurbet
içimde bir türkü kuşu
sanki mülteci olmuşum
yana yana yurdumda

gece rüzgâr ve yağmur kokuyor
hasreti düşüyor dizelere duru kızımın
gömün acılarımı meşe dibine
yanıyorum kör yamaçlarda

bir iç kavgadan bir iç dereye
akıtıyorum öfkemi
kurşunlar yağdırıyorum yalnızlığıma yıldızların
yastığıma el atıp ölüme yatıyorum

Salihli, Ağustos 2020

Emre EROL

GÜMÜŞ YÜZÜK

Ay suya dokunduğunda durdu kalbim
Yumuşak bi hiç, çilekli espresso
Benden önce gelen ve beni bekleyen
Gök parçasında keşfetmek sessizliği
Yansıyan ışık ve sorgusuzluk
Kulaklarımda nefesi, bir elmanın ikisi
Tenim eridi teninde, ruhum çıplak
Rüzgâr unutturmadan önce tadını
Kapanmayacak bu gözler sorma
Mesafe azalıp artarken bulmuştuk
Eşyanın doğasını ve birliği
Darbeler de olacak elbet
Sert kapılar ve çılgınlıklar
Ama aslolan hep o an
Kısıtlanamayan limit, dokunmak yasak
Değmesin dudaklarıma bulanık kalsın
Bitmesin aşk ve hep yaşansın
Kalbim atarken şimdi yokluğunda
Sonu bekliyor ellerim boşluğunda
Üzerindekileri çıkar ve saçlarını bırak omuzlarıma
Gümüş yüzüğüm, gel bana

Nihan IŞIKER

GELİŞLERİNDE...

Bekliyorum gelişini
Gecelerin bittiği yerde
Öyle güzel gelirsin ki sen
Işık ışık...
Mahcup etmemek için sabahları
Yavaşça gel

Gecenin eşliğinde
Gelişini beklerken her gece
Karanlıklar isleniyor sensizliğimle
Öyle güzel gelirsin ki sen
Işıltılı...
İncitmemek için geceyi
Usulca gel

Ümit YILDIRIM

GÖÇ

göllerden denizlerden geçersin de yine
tikanır kalırsın bir derdin yamacında,
rüzgâr törpüler seni, gözlerin kuyuda,,

ellerinde büyür kumdan sarmaşık,
umudun başakları eğilir rüzgârda,
saçlarının göğü, gri açar çiçeklerini,,

mavi ürpertir, beyaz ürpertir,
yaşam aslında sevecen bir annedir,
seni acılarla bezetir,,

uzaklara düşecek bir koşu içindesin
karışırken atların, kuşların nefesleri
birbirine, sakın ürkme,,

yaşam aslında sevecen bir annedir,
her ne kadar kirlenirse de,,

Ejder DEMİR

KİR

üç maymunu oynuyunuz
başrol yok
herkes figüran
bir, iki, üç tıp
konuşanın ağzına biber sürüyor yönetmen

koptu çamaşır ipi
uçup gitti sabun kokusu
kirlendik
çok kirlendik
badana tutmaz artık bu ev

Şerif TEZGÖRENLER

ERKENCİ TAVUK ERKENCİ HOROZ

Susmuş bir yaz akşamı gibi tedirgin tenin
Yakamozunda sual denizinin
Ay pususunda gecenin ki çarşamba
Yıldız çarmıhı dolunayın
Bir bulut buluşması anın tiril tiril bir sağnak
Avuçlarımda yasemin buram buram buruk
Yarı açık ağzın grevi günün damarında
Tükürdüğün boğazında düğüm
Yıllara arkadaş bir dua dudakların
Yaz ayazı bir anı gövdende naz
Erkenci tavuk erkenci horoz

Mehmet SARMAZ

SON GÜLÜMSEME¹

*uzun bir uykudur ölüm beyazdır
yorulmuş olanlar ölür siz bunu bilmeseniz de*

*geçen sabahlarını görür o sonsuz göz de
gizinde saklı kalır geçen günlerin bile²*

demişim yıllar önce, bin dokuz yüz doksan beş mi ne?

*gülümser bir mutlu ölü / öyle mutlu ki
sonsuz gülümsemesi / o sonsuz erincinde³*

demişim yine... azar azar eksilerek gitmek ne güzel,
birden bire değil, yavaş yavaş ayrılmak bu dünyadan,
ölmek değil, uyumak o, o zaman...

dönüyorum doksan üçe:
*anın sonsuzluğunda / kendini eriten adam
bakıyor şimdi / bizlere
erinç kıvılcımlarıyla / parıldayarak gözleri
anlatamadıklarının üzüntüsü içinde⁴*

— şiir biçiminde düzyazı olmuş,
düzyazı biçiminde şiir / anlamı ne? —

*sonsuzdan beri vardık ve sonsuza dek var olacağız,
hep değişik biçimlerde bakacağız evrene⁵*

¹ “Kurumakta olan otsu bitkilerin son bir çabayla çiçek açtıklarını gördüm.

Ölürken gülümseyen insanlar gibi.

Çiçeğe ve gülümsemeye çalışmalıyım bundan böyle” diyen Ramis Dara’nın 07.08.2020 tarihli günlüğünden esinlenen anımsamalar.

² Mehmet Sarsmaz Cumhuriyeti –toplular, İlya Yay., 2009, s. 129.

³ Age, s.122.

⁴ Age, s 42.

⁵ Mehmet Sarsmaz, 5023’ten Mektup, Kurgu Yay., 2014, s. 8.

KIRLAR YANMIŞ

narlar belki çiçek açar diye dokundum sana o akşam
sol memenin altında çatlayan bir tohum
kırmızıydı gökyüzü
ve uzak ovalarda uyanan buğdayların gürültüsü
içimize yürümüştü, yangından sağ çıkmış bir ağaç

denizi görmeye geldimdi, deniz oldum düşüncende
yüzünden akınca anladım tuzun kıymetini
peşimde bakmadan geçtiğim şehirlerin kederi
körelmiş çeşmeler, durmuş saat kuleleri
paslanmış bir çivinin ette bıraktığı tedirginlik
nefesinle genişlettim, bulutlara açılan pencereyi

gövdem, bin yıldır kayıp bir gemi iskeleti
işte tozun hükmü ve beton bahçeler
meydanlarda boylu boyunca uzanan dal leşleri
eskimiş kitapların kokusu gibi sevdim seni
boşuna dönen plakların sessizliği
ormana karışmış keçiyolu, taşı aşındıran rüzgâr
dudaklarımı kabartan yabani incirler gibi

ağzınla besle beni, saçlarına yapışsın terim
parmaklarınla göster sevişmenin tercümesini
gökyüzü yanımıza uzansın yorgun ışıklarıyla

belki dünyayı da kucaklarım diye sarıldım sana o akşam
derime bulaştı kırılğan şeylerin inceliği
gizli hurufat, dağ kekiği ve unutulmuş şarkılar
kalbimi bıraktım bir trenin uğuldayan yalnızlığında

dürt beni, ay evine dönerken uyanalım
kırlara gidelim
güneşte soyunalım

KÜLLENMEYEN ATEŞ

Unutulmuş bir şey var sanki
Anılmadan geçilen, küllenmeyen ateş
Gün güne eklenmiyor bu gece
Yırtıp attığım günler geliyor aklıma
Maviye bırakıp kendini dalsan uykuya
Bir diş kayması, nakış hatası
Geri sarıyorsun her şeyi yeni baştan.

Şafaktan önce gitsen pencere önüne
Göremezsün kimseyi, uykuda ruhlar
Kanatları altında gagası kuşların
Çiçek açmaz bezelyeler bu saatte
Güneşe ayarlanmış tüm zamanlar
Suyu çekilmiş kör kuyular gibi
Karanlığı yansıtır geceleyin camlar

Hani; özlem içinde beklersin ya birini
O sanırsın her karaltıyı uzaktan
Öyle değil işte bu can sıkıntısı
İçim içime sığmayan günler yaşadım
Yine de hiç daralmadım bu kadar
Uzanıp otların üstüne yıldız sayardık
Karanfil kokardı yeryüzü o zaman

Gündüz olsa kirpiklerin oyalar seni
Gözlerini kısıp yakalarsın ışığı
Boyalı fotonlar geçer önünden
Bazen bir güzelin yüzünden yansır
Unutursun güneşi
Bir gümüş ırmak olur çağlayıp akan
Sonra; gökkuşağı, gün batımı, ayna tutan.

13 Mayıs 2020

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 50 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem, Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)	Yayıncı çıkışı	: Selman Kırtasiye, Kâzım Baykal Cad. No: 14, 16040 Osmangazi - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağlı oldukları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.